

Abstrakt

Diplomová práce „Sociální bydlení v České republice, aneb příběh jednoho zákona“ se zabývá identifikací snah českých vlád zavést zákon o sociálním bydlení. Práce vychází z přístupu historického institucionalismu a identifikuje vývoj institucionálního prostředí, které ovlivňovalo a doposud přispívá k formulaci návrhů řešení systému sociálního bydlení. Stěžejní metodou práce je analýza diskurzu jakožto prostředek pro pochopení názorových proudů, které ovlivňují podobu tvorby a způsob nahlížení na problematiku potřebnosti sociálního bydlení. Tato metoda vychází z teorie sociálního konstruktivismu a přistupuje k sociálnímu bydlení jako ke zkonstruovanému problému vytvořeného aktéry sociální bytové politiky. Z analýzy vyplynuly dva dominující diskurzivní rámce soupeřící v otázce zavádění systému sociálního bydlení, tím je rámec liberální a sociální. Sociální bydlení je tak viděno z jedné strany jako pomoc státu, která by měla být směřována především na nerizikové skupiny obyvatel (senioři, mladé rodiny, matky samoživitelky) s ohledem na šetrnost a efektivnost, na straně druhé, rámec sociální chápe sociální bydlení jako primární předpoklad pro boj se sociálním vyloučením. Tyto premisy vysvětlují dosavadní jednání aktérů sociální bytové politiky a implikují možné kontroverze i do budoucna.